

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 7.—
Ἑξάμηνος . . . 4.—
Τρίμηνος . . . 2.15

Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β.—Τόμ. 12ος

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἀπριλίου 1905

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΤΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστων λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον.

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 48

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

[2 Ἀπρ. 1805—2 Ἀπρ. 1905.]

Τὴν 2ην Ἀπριλίου 1905, δηλαδή τὴν 20 π. Μαρτίου καθ' ἡμᾶς, ἐωρτάσθη εἰς τὴν Ὁδενσε, τὴν πρωτεύουσάν πόλιν τῆς νήσου Φύν, εἰς τὴν Δανίαν, ἡ ἐκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀνδερσεν. Ἀλλὰ δὲν ἐορτάζει ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ μόνον ἡ μικρὰ γενέθλιος πόλις του, μόνον ἡ μικρὰ του Δανία. Ποία παιδικὴ καρδιά, εἰς τὴν Δανίαν, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀνὰ τὰ πέταρα τοῦ κόσμου, δὲν ἐορτάζει τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἰδιοῦ της συγγραφέως ;

Εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐδημοσιεύθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν βιογραφία τοῦ Ἀνδερσεν (ἔτος 1882, φυλλάδιον 8ον) ὥστε εἶνε περιττὸν καὶ πάλιν νὰ γίνῃ ἐκτενὴς λόγος δι' αὐτόν. Ἀλλως τε αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε τώρα ἀπὸ πολλὰ χρόνια «χῶμα μέσ' ἐτὸ χῶμα» καθὼς τὸ τριαντάφυλλο τῆς γαριχιάς, εἰς τὸ γνωστὸν του παραμῦθι. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του, αὐτὸ τὸ ὁποῖον μόνον μένει εἰς τὸν πρόσκαιρον αὐτὸν κόσμον, ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως μέσ' ἐτὴ καρδιά τῶν παιδιῶν. Ἐγραψε καὶ μυθιστορήματα διὰ μεγάλους ὁ Ἀνδερσεν, καὶ ἄλλα ἔργα, ποιήματα κτλ.—ἀλλὰ τὸ ἀριστούργημά του, ἐκεῖνο ποῦ τὸν κατέστησεν ἀθάνατον, εἶνε τὰ «Παραμῦθια» του, ἢ ὅπως τὰ ἔλεγεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν γλῶσσάν του, «Ἐβετῦρ.»

Τὴν παιδικὴν ψυχὴν, τὴν ἀθάνατον, τὴν ἄκακον, τὴν γλυκεῖαν, πολλοὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀνδερσεν εἶχαν προσπαθῆσαι νὰ σπουδάσουν, πολλοὶ εἶχαν γράψῃ μύθους καὶ παραμῦθια δι' αὐτήν. Ἀς ἀναφέρωμεν π. χ. τὸν Λαφονταίνον, τὸν Γκριμμ καὶ τὸσους ἄλλους. Ἀλλ' ὁ πρῶτος, ποῦ ἐντελὲς ἐνόησε κατὰ βάθος, ἡσθάνθη τὴν παιδικὴν ψυχὴν, εἶνε βεβαίως ὁ Ἀνδερσεν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε τοιαύτην. Φαίνεται, ὅτι τὸσον τελείως εὐγε-

νὴς εἶνε ἐκ Θεοῦ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου, ὥστε οἱ εὐγενέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἔχουν ἄκακον, ἀθάνατον, σχεδὸν παιδικὴν ψυχὴν. Καὶ τοιαύτην εἶχεν ὁ Ἀνδερσεν. Τὰ παραμῦθια τοῦ Ἀνδερσεν ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἀπλῶς παραμῦθια, ὅπως τὰ γνωστὰ τοῦ Γκριμμ καὶ ἄλλων, ἀναφερόμενα ἀπλῶς εἰς τὸν ἐξωτερικὸν οὐτως εἰπεῖν κόσμον τοῦ παιδίου, ἀλλὰ, ὑπὸ πέπλον ἐλαφρὸν παραμυθιοῦ, εἶνε ὅλον αἰσθη- μάτα παιδικὰ, γλυκὰ, ἀθώα, εἶνε αὐτὴ ἡ παιδικὴ καρδιά, καθὼς πάλλει, πρὶν ἀκόμη ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸν ὕλικόν κόσμον τὴν με- ταβάλλῃ. Μία ἐλαφρὰ μελαγχολία, ποῦ καὶ ποῦ μία εἰρωνεία, γλυ- κεῖα ὅμως, διὰ τὰ ἐπί- γεια, διαπνέει τὰ ἔργα τοῦ Ἀνδερσεν, διότι καὶ αὐτός, ὡς τόσαι καὶ τόσαι ἄλλαι εὐγε- νεῖς ὑπάρξεις ἐδῶ-κἀ- τῶ δὲν ἔζησαν εὐτυχῆς. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε βα- ρύθυμος καὶ πικρός, καὶ ἡ γλυκύτης τῶν αἰσθη- μάτων καὶ τοῦ ὕφους του, ὕφους παιδικῆς καρ- διας, θέλγει καὶ μα- γεύει πᾶσαν ἄλλην καρ- διάν. Ἐγραψεν εἰς γλῶσσαν ὠραιότητα, ἀλλ' ἄγνωστον εἰς τὸν πολὺν κόσμον, γλῶσ-

σαν ὁμιλουμένην μόνον ἀπὸ 5 ἐκατομ- μύρια ψυχῶν, καὶ ὅμως δεκάδες πολλὰ ἐκατομμυρίων εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐνε- τρύφησαν, ἐντροφεύον καὶ θὰ ἐντροφεύον εἰς τὰ ἔργα του. Διότι μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας γλώσσας, εἰς ἀπειρίαν ἐκδόσεων, χωρὶς ὅμως νὰ χά- μουν πλούσιον καὶ τὸν Ἀνδερσεν αὐτὸς ἀπέθανε πτωχός, ὡς ἔζησε καὶ πτωχός, πλούσιος μόνον εἰς αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ λεπτὰ.

Πολλοὶ ἐμιμήθησαν, ὡς συνήθως συμ-

βαίνει, τὴν νέαν ὁδόν, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν παιδικὴν λογοτεχνίαν ἤνοιξεν ὁ Ἀν- δερσεν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἐπλησίασε καὶ διότι αὐτὸς μόνον τὰ αἰσθηματά του κατέγραψε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν ἐμι- μούντο τεχνικῶς.

Εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔργα τοῦ Ἀνδερσεν ἔχουν κάμποσα με- ταφρασθῇ, τὰ περισσότερα εἰς τὴν «Διά- πλασιν», ἀπὸ τὸν κ. Ἀρ. Κουρτίδην, καὶ ἀπὸ τὸν γράφοντα τὰς γραμμὰς ταύτας. Καὶ ἰδιαίτερώς ἔχουν ἐκδοθῇ ἀκόμη

συλλογαί, τρεῖς καθ' ὅσον γνωρί- ζω, μία ἐν Σόρφ πρὸ ἐτῶν («Ἀπό- λογοι τοῦ Ἀνδε- ρσεν»), μία ἐδῶ ὑπὸ τοῦ κ. Βικέλα, καὶ ἄλλη ὑπὸ τοῦ κ. Κουρτίδου, ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν», ἐξαντληθεῖσα.

Ἀλλὰ μία π.λ.η- ρος, μὲ εἰκόνα, παιηγορικὴ ἐκ- δοσις τῶν «Πα- ραμυθίων» του ἐλ- λείπει ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐνῶ πολλὰ ὑπάρ- χουν εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς γλώσσας. Ἰσως καμμίαν φορὰν ἐπιχειρήσω

ΧΑΝΣ Χ. ΑΝΔΕΡΣΕΝ

τὴν ἐκδόσιν της.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ρό- ζενμποργ, εἰς τὴν Κοπεγχάγην, εἶδα ἐφέ- τος τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἀνδερσεν ἀπὸ χαλκόν. Φυσιογνωμία γλυκεῖα, δλίγον γωνιώδης· μάτια, ἀντίτυπον τῆς ἀθώας του ψυχῆς.

Ἔργα τοῦ Ἀνδερσεν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του (ἐκ τῶν ὁποίων τὸ καλύτερον εἶνε ὁ «Αὐτοσχέδιος Ποιητής»), τὰ δράματά του καὶ τὰ ποι- ῆματα, («Τὸ παιδάκι ποῦ πεθαίνει») ἐδη-

μορφώσα εις τὴν Διάπλασιν πρὸ τινων ἐπὶ τῶν, τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ εἶνε, καθὼς εἶπα τὰ «Παραμύθια» τοῦ, καὶ ἀπὸ αὐτὰ πάλιν τὰ ἔξῃς: Τὸ πυρετόν, ὁ Μικρὸς καὶ ὁ μεγάλος Κλάους, Ἰστορία μιᾶς μητέρας, ὁ Σταθερὸς μολυβένιος στρατιώτης, τὸ «Ἀσχημο παππάκι», ἡ Σακκοράφα, τοῦ αὐτοκράτορος τὰ νέα φορέματα, «Ὁλε ὁ Ματοκλειστής» (ὁ Κύρ-Ματοκλειστής), τὸ «Βιβλίον τῶν εἰκόνων χωρὶς εἰκόνες» καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα. — Ὁ «Ἀνδρῆς» ἦτο μία δόξα τῆς μικρᾶς Δανίας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὀλίγας, καθὼς ὁ ἴδιος ὁ «Ἀνδρῆς» περιγράφει εἰς τὸ πατριωτικὸν του παραμῦθον, ὅπου παριστάνει τὴν Δανίαν ὡς «φωλεὰν κύκνων», ποῦ πετᾷ ὑψηλά, δηλ. ἀνθρώπων μεγάλων πνευματικῶς, οἱ ὅποιοι τιμοῦν τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκουν, καὶ οἵτινες, δύνανται τις νὰ εἰπῇ, ἀποτελοῦν τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον αὐτοῦ, τὸ πνευματικόν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΧΑΤΖΙΑΔΗΣ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΛΕΓΓΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Ναι, ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα· ἀλλὰ σεῖς, καὶ αἱ τέσσαρες, πηγαίνετε πάντα τὸσον πολὺ ἀχώριστες, ὥστε δὲν χωρεῖ ψυχὴ στὴ συντροφίαν σας. Ὑπόθεσε, Δωροθέα μου, ὅτι ἀφίσεις αὐριο τὴν Μαριωρὴ νὰ κάμῃ τὸν περιπάτὸ τῆς μετὰ τὴν Δωρίδα, καὶ ἔρχεσαι ἐσὺ καὶ περιπατεῖς μαζί μας...

— Ἀν αὐτὸ τῆς ἀρέσει καὶ τῆς Μαριωρῆς! ἐπρόσθεσεν ἡ Δωροθέα.

Ἡ Μαριωρὴ τὸ παρεδέχθη, ἂν καὶ κατὰ βάθος ἐπειράχθη, ποῦ ἡ Δωροθέα ἐξέφρασε τοιαύτην ἐπιθυμίαν.

— Μὰ... γιατί μένετε καὶ σεῖς ἐδῶ, ἀφροῦ δὲν σας ἀρέσει; ἠρώτησεν ἡ Εὐελίνα.

— Θαρρεῖς πῶς εἶνε εὐκόλο νὰ φύγωμε;

— Ἡ μαμμά μας λέγει πῶς δὲν θὰ μας ἀφίσουν ἐδῶ, ἂν δὲν μας ἀρέσει, ἐμᾶς... εἶπεν ἡ Μαριάννα.

— Ναι, τὸ ξέρω, μὰ, ἅμα ἀρχίσεις νὰ λὲς πῶς δὲν σ' ἀρέσει, οἱ γονεῖς σου πάντα εὐρίσκουν δικαιολογίας καὶ λέγουν πῶς δὲν σ' ἀρέσει, διότι δὲν ἔχεις κρίσιν, καὶ πῶς ὁ κανονισμὸς εἶνε ἄριστος καθ' ὅλα. καὶ τὰ λοιπὰ... Τὰ ξέρω δά, τὰ ἐδοκίμασα ἐγὼ, ἀπήντησεν ἡ Δωρίς, ἀηδιασμένη μετὰ αὐτὸ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας.

Καὶ ὁμοίως ἡ ὁμιλία τῶν εἰς τὸ ἴδιον θέμα περιστράφη, ὥς ὅτου ἡ Ρόζα ἐξαίφνης ἐπινάχθη ἐπάνω λέγουσα ὅτι ἤκουσε τὴν ἐξόθουσαν νὰ κτυπᾷ, καὶ αἱ

δύο παρίσταντο ἔτρεξαν γρήγορα-γρήγορα, σὺν τρομαγμένῃ χηρόπουλῃ, εἰς τὰ δωμάτια τῶν.

— Ἡ Ρόζα εἶνε πρώτης τάξεως κορίτσι, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Μαριωρὴ. Καὶ ἦτο μεγάλη ἡ χαρὰ τῆς, διότι τὸ σκότος τοῦ δωματίου δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Δωροθέαν νὰ ἰδῇ τὰ ζηλότυπα δάκρυα ποῦ εἶχαν ἀναβῇ εἰς τὰ μάτια τῆς.

— Τὰ γλυκὰ τῆς ἦσαν πολὺ ὠραῖα, εἶπεν ἡ Μαριάννα, ὅτ' ἔπῳ τῆς Αἰμῆς νὰ μου φέρῃ μερικά.

— Ὅχι, Μαριάννα, δὲν πρέπει, δὲν θὰ τὸ κάμῃς! ἐφώναξε διαμαρτυρομένη ἡ Δωροθέα.

— Τί θὰ πῇ δὲν πρέπει; Δὲν ἔπρεπε οὕτε νὰ τὲς ἀφίσουν νάρηθον ἐδῶ καὶ νὰ μας κρατήσουν τόσον ὥρα ξυπνητές! ἀπήντησεν αὐθαδῶς ἡ Μαριάννα. — Ἀφίσετέ με νὰ κοιμηθῶ τώρα. Καληνύκτα!...

Τὰ κορίτσια ἤρχισαν νὰ ἡμερώνουν λιγάκι — δηλαδὴ ἔπιαναν κουδέντες μετὰ τὰς συμμαθητρίδας τῶν, καὶ ἐνίοτε ἔπαιζαν μαζί τῶν. Ἡ δειλία τῶν ὀλιγοστέουσεν ἀρκετὰ, καὶ εἰς τὰ μαθήματα ἐπροσπαθοῦσαν νὰ δίδουν καλὰς ἀπαντήσεις· ἐδοῦντο ὁμοῦς πάντοτε, διότι δὲν εἶχαν διδαχθῇ πῶς νὰ συγκεντρώνουν τὴν προσοχὴν τῶν. Ἀλλὰ ἐν γένει εἶχαν μεγάλην ἀπέχθειαν καὶ πρὸς τὸ σχολεῖον, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα, καὶ πρὸς τοὺς κανονισμούς, καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὰς διδασκαλίας τῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Δωροθέα ἤρχισε νὰ συμπληρῇ τὴν Ρόζαν, καὶ νὰ ζητῇ πολλάκις τὴν γνώμην τῆς καὶ τὰς συμβουλὰς τῆς. Ἡ Εὐελίνα ἔκαμε φίλην τῆς τὴν Δωρίδα, ἡ ὁποία, φαίνεται, εἶχε καὶ αὐτὴ διαβάσει πολλὰ περιπετειώδη μυθιστορήματα, ἡ δὲ Μαριάννα συνεδέθη πολὺ μετὰ τὴν Ἀδαν Βράντ, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε ἡ πρωτοπόρος πάσης ἀταξίας εἰς τὴν δευτέραν τάξιν. Ἡ Ρόζα εἶπεν ἐγκαίρως εἰς τὴν Δωροθέαν ὅτι αἱ ἀδελφαὶ τῆς δὲν εἶχαν κάμῃ καλὴν ἐκλογὴν, ἀλλὰ οὕτε ἡ μία οὕτε ἡ ἄλλη ἐδωσαν ἀκράσιν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐπέμεινε πολὺ, διότι πάντοτε εἶχε τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ ἔμεναν πολὺ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὅτι αἱ φίλαι γρήγορα θὰ διελύοντο. Καὶ ἡ μόνη ἀπὸ τὰς τέσσαρας, ποῦ ὑπέφερε περισσότερον, ἦτο ἡ Μαριωρὴ, ἡ ὁποία δὲν εὕρισκε παρηγορίαν μετὰ τίποτε, ὅσον ἐβλεπε τὴν Δωροθέαν νὰ πηγαίνει μετὰ μίαν ξένην, καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τῆς.

Πρὶν περάσει πολλὸς καιρὸς, ἡ Δωροθέα ἐβγαλὲν ὄνομα ὅτι ἦτο ἀπειθής καὶ ἀνυπότακτος· διότι δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὴν τὸ εἰπῇ εἰς τὰς διδασκαλίσσας, ὅταν δὲν εὕρισκε καλὸν ἕνα πρᾶγμα, ἐκτὸς μόνον ὅταν συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῆς ξενοφοβίας τῆς.

— Ἀλλά... γὰρ ν' ἀφίσωμεν ἡσυχίαν τὴν ποιήτριάς μας, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, μάθε, Δωροθέα μου, ὅτι μέσα στὰ διδάκτρα περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὑποχρέωσις διὰ τὴν μίαν Μπάρεκ νὰ μας

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τῶν, αἱ τέσσαρες ἀδελφαὶ δὲν ἔγραφαν τίποτε ἄλλο παρὰ ξηρὰν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων. Δὲν ἐτόλμοσαν νὰ γράψουν τίποτε ἄλλο, διότι ἐγνώριζαν ὅτι ἡ διευθύντρια θὰ το ἐδιάβαζεν. Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐβλεπε τὴν ξηρότητα τῶν ἐπιστολῶν τῶν, ἀλλὰ τὴν ἀπέδιδεν εἰς τὸ ὅτι δὲν ἦσαν αἱ προγενεῖς τῆς ἐξηγημέναι εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν. Καὶ δὲν ἐφαντάζετο πόσον ὑπέφρασαν καὶ πόσον νοσταλγίαν εἶχαν διὰ τὴν οἰκογενειακὴν τῶν ἐστίνων τὰ τέσσαρα κορίτσια, πρὸς τὰ ὁποῖα αὐτὴ κάθε ἐβδομάδα ἔγραφε μακρὰ καὶ φιλόστοργα γράμματα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

— Κάτι ξέρω! κάτι ἔμαθα! εἶπεν ἡ Ἀδαν εἰσερχομένη μίαν ἡμέραν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, μετὰ τὴν μεσημέριν νὰ ἀνάψουν.

— Τί πρᾶγμα; τί πρᾶγμα; ἐφώναξαν αἱ συμμαθητρίαι τῆς, καὶ ἐμαζεύθησαν γύρω τῆς.

— Ἡ μίς Γιούγκ θὰ δώσῃ συναυλίαν τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ!

— Ζήτην! ἀνεβόησεν ἡ Δαίξη. Λοιπόν, θὰ πᾶμε ὅλες!

Ἡ χαρὰ ἐξωγραφῆθη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα. Καὶ μόνον ἡ Δωροθέα εἶπε:

— Ἐγὼ, δὲν ἔρχομαι. Δὲν μ' ἀρέσει ἡ μουσική.

— Νὰ μὴν ἔλθῃς, εἶπες; Καλέ, μὰ τέτοια εὐκαιρία, γὰρ νὰ ξεσκάσῃς λίγο παρουσιάζεσαι, καὶ τὴν ἀφίσεις; Καὶ εἰπεία δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσέχῃς στὴ μουσική...

— Ὅθ' εἶνε τόσον ὠραῖα· κόσμος με εὐμορφα ρούχα, καὶ ὅλα τὰ φῶτα ἀναμμένα! εἶπε περιχαρὴς ἡ Νέλλη.

— Ὡ! πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ ἡ μουσική; εἶπε καὶ ἡ Ἀλίκη. Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ...

— Ἀ! βέλαια! τῆς ἀρέσει τῆς Ἀλίκης, διότι τὴν ἐμπνέει καὶ γράφει ποιηματακία, ὅλο γλῶσσα! — εἶπεν ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία πάντοτε εἰρωνεύετο τὴν Ἀλίκην διὰ τὴν ποιητικὴν τῆς φλέβα καὶ τὰ προόντα τῆς φαντασίας τῆς ἂν καὶ ποτὲ δὲν τα εἶχεν ἰδῇ. — Νὰ τὸ τελευταῖόν τῆς:

«Σὺν τὴν δλάρχυον φεγγάρα,
Τὸ πιάνο κ' ἡ κιθάρα
Ποιῶν ἀρμονικά.
Πλὴν ὁ γλυκόλαλός των ἦχος
Σὺν ἀσπρισμένῳ τοίχῳ,
Μοῦ γαργαλᾷ τ' αὐτιά...»

— Ψέμματα! δὲν ἔγραψα ἐγὼ αὐτὰς τὰς ἀνοσιεῖς, ἐφώναξε καταθυμωμένη ἡ Ἀλίκη.

— Ἀλλά... γὰρ ν' ἀφίσωμεν ἡσυχίαν τὴν ποιήτριάς μας, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, μάθε, Δωροθέα μου, ὅτι μέσα στὰ διδάκτρα περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὑποχρέωσις διὰ τὴν μίαν Μπάρεκ νὰ μας

παίρῃ εἰσιτήρια μίαν φορὰν τὸν μῆνα διὰ τὰς συναυλίας...

— Ὡ! καὶ ἡ Εὐελίνα θὰ κάμῃ πολλὴν ἐντύπωση μετὰ τὸ ἄσπρο τῆς φόρεμα, καὶ μετὰ τὰ μαλλιά τῆς γυμνά λυτὰ στὴν πλάτη τῆς! — εἶπεν ἡ Λούση.

Ἡ Δωροθέα συνωφρυνώθη.

— Γιατί τῆς λὲς τέτοια πράγματα; ἠρώτησε. Δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ πᾶρῃ ὁ νοῦς τῆς ἄερα!

— Ἐλα δὰ καὶ σύ, Δόλλη, δὲν κάνουν καλὸ τὰ ὠραῖα μαλλιά, Δόλλη! ἀπήντησεν ἡ Λούση, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὴν ἀποστροφὴν ποῦ ἠσθάνετο ἡ Δωροθέα πρὸς τὰ ὑποκριτικὰ τῶν ὀνομάτων, καὶ εὕρισκε πάντοτε ἀφορμὴν νὰ τὴν θυμῶν.

Καὶ παρέσυρεν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν Εὐελίαν, κάμνοντας εἰς αὐτὴν ὑπαινιγμούς, ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ τὴν ἀκούσουν, διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἔχουν κόκκινὰ μαλλιά καὶ ζηλεύουν τοὺς ἄλλους. Ἡ Εὐελίνα ἐνδομύχως δυσχερῆσθη μετὰ αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε, διότι δὲν τῆς ἐκακοφαίνοντο καὶ πολὺ αἱ κολακεῖαι τῆς φιληγάδας τῆς.

— Ἐρεῖς κάτι τί; εἶπεν ἡ Ἀδαν στὴν Μαριάνναν. Νὰ βάλωμε ρεφερέ καὶ ν' ἀγοράσωμε γλυκίσματα, νὰ τα φάμε, ἅμα γυρίσωμε ἐδῶ ἀπὸ τὴν συναυλίαν, εἶπεν ἡ Ἀδαν πρὸς τὴν Μαριάνναν.

— Ναι, καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ κοιμώμουν μαζί σου ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶπεν ἡ Μαριάννα μετὰ ἕνα ἀναστεναγμόν. Ἡ Δωροθέα δὲν θὰ μας ἀφίσει οὕτε νὰ φάμε, οὕτε νὰ γελᾶσωμε!

— Ἀπορῶ πῶς τὴν ἀφίσεις σ' ὅλα ν' ἀνακατεύεται καὶ νὰ διατάσῃ, ἀνεβόησεν ἡ Ἀδαν. Ἡ μεγαλειότερη ἀδελφὴ μου, ποῦ εἶνε καὶ δεσποινὶς καὶ πηγαίνει καὶ σὲ χορούς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ με διατάσῃ, ἐμένα. Ἐσεῖς ὁμοῦς ἐγίνατε σκλάβες τῆς Δωροθέας!

— Ναι, μὰ τί νὰ κάνωμε;...

— Ἀκούσ' ἐδῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Ἀδαν. Νά, τί θὰ γίνῃ. Νὰ περιμένῃς νὰ κοιμηθῇ, καὶ ὕστερα ἔλα κρυφὰ στὸ δωμάτιόν μου. Καὶ ἄλλες ἔτσι κάμνουν, καὶ κανεῖς δὲν τὲς πέρνει εἰδήσι. Νά, καὶ ἐγὼ ἀκόμη ἔτσι κάμνω...

— Ὡ! ἔλα, νὰ ζήσῃς! εἶπε καὶ ἡ Μπέσση, ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον μετὰ τὴν Ἀδαν. Ὅθ' περάσωμε πολὺ εὐμορφα.

— Ὅθ' κάμω, ὅτι ἠμπορέσω, ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα...

Ἡ ἡμέρα τῆς συναυλίας ἔφθασεν. Ἀπὸ τὸ πρῶν τὰ κορίτσια εἰδοποιήθησαν ἐπὶ σῆμυς, τί εἶδος διασκέδασις τὰς ἐπερίμενε διὰ τὸ βράδυ, διότι ἡ μίς Μπάρεκ δὲν εὕρισκε καλὸν νὰ το γνωρίζουν πολὺν καιρὸν προτῆτερα, καὶ ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ὀλόκληρον τὸ σχολεῖον ἦτο καὶ ὅλας ἄριστα πληροφορημένον. Δι' αὐτὸ, ἐκεῖνο τὸ πρῶν, ἀνήγγειλεν

ὅτι ὅσαι μαθήτριάς εἶχαν καλοὺς βαθμούς καὶ δὲν ἦσαν τιμωρημέναι, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ μελετήσουν τὸ βράδυ καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν συναυλίαν· ὅσαι ὁμοῦς ἦσαν τιμωρημέναι δι' ἀμέλειαν ἢ ἀταξίαν θὰ ἔμεναν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ θὰ ἔκαμναν πρόσθετα γραπτὰ, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐμελετοῦσαν.

— Εἶμαι μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας, εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ Ρόζα, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς θέσεις τῶν. Ἀν αὐτὰ τὰ ἔκτακτα τυχερὰ συνέβαιναν συχνότερα, καὶ εὕρισκα καὶ ἄλλες σύμφωνες, ἐγὼ θὰ ἔκαμνα ἐπιτήδες ἀταξίες, γὰρ θὰ ἦταν τρέλλα νὰ ἔμεναμε μερικὲς ἐδῶ, χωρὶς νὰ μας ἐπιτηροῦν. Ἀφροῦ ὁμοῦς τόσον σπανίως ἔχομεν τέτοιαν ἀπόλαυσιν, δὲν ἐννοῶ καὶ νὰ τὴν χάσω...

«Ὅλα ἐβάδιζαν κατ' εὐχὴν, ὥς τὴν ὥραν τοῦ τελευταίου μαθήματος, τὸ ὁποῖον ἦτο γαλλικόν. Ἡ Martāme εἶχε τὰ νεῦρά τῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐπνεεν ἀνατολικὸς ἀνέμος—ἐλεγον τὰ κορίτσια, —καὶ, ὅσας εἶχε τὰ νεῦρά τῆς, ἀντὶ ἄλλου μαθήματος ἔκαμνε συνδιάλεξιν— κοινερασσιόν. Ἡ ἀποσεξία, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ κακὴ προφορὰ τῶν κοριτσιῶν τὴν ἔκαμναν μανιώδη, περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ μαθήματος αὐτὴ μὲν εὕρισκετο πάντ' εἰς νευρικὸν παροξυσμόν, καὶ ἡ μισὴ τάξις δακρυσμένη καὶ τιμωρημένη. Δι' αὐτὸ ἔπιασε τρεμουῖα τὴν τάξιν, ὅταν ἀνήγγειλεν τὴν διδασκαλίαν:

— Μεντεμουαζέ, κοινερασσιόν.

— Ὡ! δυστυχία μου, πάει ἡ συναυλία! ἀναστενάξεν ἡ Ρόζα. Ἐχάθηκα ἢ βαρυκόμοιρη, —δὲν ἔχω περὶ ἐλπίδα!

— Qu'est-ce que vous dites, Ρόζα; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ Martāme.

— J'ai dit que, que, que...

— Αὐτὸ τὸ que, que, que εἶνε ἀριστοῦργημα! ἀκριβῶς σὺν ἀγγλικῷ παππάκι, ποῦ κάνει κουέκ, κουέκ, κουέκ...

Ὁ τόνος τῆς Martāme, ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἦτο τόσον ἀστείος, ὥστε ὅλη ἡ τάξις ἠλάλαξεν ἀπὸ τὰ γέλια. Ἐπράυνη ὁμοῦ καὶ ἡ ἰδία μετὰ τὸ εὐφρολόγημά τῆς, καὶ τὰ πράγματα θὰ ἐπῆγαιναν καλὰ, ἂν τὰ κορίτσια ἦσαν ὀλιγώτερον σαστισμένα! αὐτὰ ὁμοῦ, ἐνόμιζες, εἶχαν λησμονήσῃ καὶ τὰ ὀλίγα ποῦ ἐγνώριζαν.

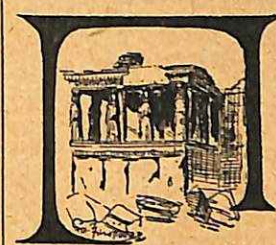
Ἐκάθητο σὺν ἡλθία, σὺν μὴν εἶχαν μυαλὸ εἰς τὸ κεφάλι τῶν ἦσαν ἱκανὰ νὰ φλυαροῦν ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδυ εἰς τὴν μητρικὴν τῶν γλῶσσαν, ἀλλὰ, ἅμα ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσουν γαλλικά, ἅμα μικραὶ τῶν ιδέων ἐνερούλιαζαν, ὥπως ἔλεγον ἡ δὲ ὁμοῦ δασκάλισσα.

— Ὅσο θυμῶν καὶ μαλλῶναι, τόσο μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω μίαν μεγάλην τρύπα στὸ κεφάλι μου καὶ μοῦ φεύγουν αἱ ιδέαι, — ἔλεγε μετὰ παράπονον ἡ Δωρίς. (Ἐπετα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΩΡΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁλαὶ δυσκόλῳ θὰ ἦτο νὰ σας περιγράψω τί γίνεται αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας! Φαντασθῆτε ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ καθημεριναὶ ἐφημερίδες,

αἱ ὁποῖαι διαθέτουν τόσον χωρὸν καὶ τόσον συντάκτας, δυσκολεύονται νὰ τα παρακολουθοῦν καὶ νὰ τα περιγράφουν ὅλα. Διότι γίνονται πολλὰ, πάρα πολλά, ἀλλεπάλληλα καὶ πολλάνκις ταῦτόχρονα. Πῶς εἰμπορῶ λοιπὸν ἐγὼ νὰ τα βγάλω πέρα μετὰ μίαν ἐπιστολήν; Μίαν ιδέαν μόνον, ἀμυδράν, θὰ προσπαθῶ νὰ σας δώσω. Ἄλλο τίποτε.

Τὴν 25 Μαρτίου, ὥρα 2 μετὰ μεσημέριαν, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος, ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐναρξίς τοῦ Ἀ' ἐν Ἀθήναις Διεθνέως Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου, ἐξεφώνησε τὸν ἐναρκτήριον κατόπιν δὲ ὁμιλήσαν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Καραπάνος, ὁ γενικὸς ἐφόρος τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Καββαδίας, καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῶν Σχολῶν. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθησαν οἱ Βασιλεῖς, οἱ Πρίγκιπες, οἱ ὑπουργοί, οἱ ἐν τέλει, τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μία ξηρὰ, ξηροτάτη εἰδήσις... Κ' ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ σας δεῖξω τὸ μεγαλεῖον, τὴν ποίησιν, τὴν συγκίνησιν, τὸν θρίαμβον τῆς τελετῆς; Μία σοφὴ ἐλληνίς, ἡ κυρία Παρρέν, τὴν ὠνόμασε «Νέα Παναθήναια». Αὐτὸ καὶ λέγει εἰς τὴν φαντασίαν. — λέγει μάλιστα πολλά... Νέα Παναθήναια, ἀκριβῶς! Μήπως δὲν ἦτο ἡ τελετὴ ἐκείνη ὡς μία πομπή, ἕνα προσκύνημα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς; μία λατρεῖα ἀρχαίᾳ πρὸς τὴν θεάν τῆς Σοφίας, ἕνας ὕμνος πολῦστομος πρὸς τὸ αἰώνιον Καλόν; Καὶ εἰς τὴν πομπήν, εἰς τὴν ἱεροτελεστείαν ἥσθησαν εἰπόμεν, ἔλαβαν μέρος οἱ περιφανέστεροι, οἱ ἐνδοξότεροι μῦσται τῆς Ἀρχαιότητος, σοφοὶ ἐλθόντες πρὸς τοῦτο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ὀνόματα μεγάλα, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ὁμιλοῦν οἱ αἰῶνες. Ἦτο παρὼν ὁ Μακέρω, ὁ μέγας αἰγυπτιακὸς, ὁ κατωρὸς πρὸς τὸν ἀντικείμενον τὸν ἐρογλυφικόν· ὁ Βιλλαμμόνι, ὁ Μοντελιούς, ὁ Μαχάφυ, ὁ Μπαμπλὼν, καὶ τόσαι ἄλλαι κορυφαὶ τῆς ἐπιστήμης, ἡγεμόνες τοῦ πνεύματος! Λαμπρότερα συνέλευσις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συγκροτηθῇ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι

συνεκροτήθη εις την Ελλάδα. ... Πρέπει να είμεθα υπερήφανοι, διότι η πατρίς μας έβλεψε από μίαν φοράν την κοινήν προσοχήν κ' έγινε κέντρον λατρείας, εύλαβους προσκυνήματος. Η τελετή επί της Ακροπόλεως εντός του Παρθενώνος, μοναδική εις τον κόσμον, θα μείνη δια παντός ως μία από τας ενδόξους σελίδας της νεωτέρας ιστορίας μας. Μετά τούτους αιώνας της δουλείας και του σκότους, αφού ανγεννήθημεν, ηλευθερώθημεν, εξεπολιτίσθημεν, — προσεκαλέσαμεν μίαν ημέραν τούς σοφούς του κόσμου εις λατρείαν κοινήν επί της Ακροπόλεως, ή οποία είναι ιδιική μας. Έλλην βασιλείς, μέλλων Βασιλείς, — ο πρώτος Έλλην βασιλεύς, — τούς υπεδέχθη και τούς προσεφώνησεν ελληνιστί. Η ανηγέννησις της Ελλάδος επί του Παρθενώνος την ημέραν εκείνην, συμβολικήν και αυτήν, διότι ήτο ή Εικοστή πέμπτη Μαρτίου, έλαμψε πλήρης, τελεία. Είχε κάτι από το μεγαλείον, από την δόξαν της Ελλάδος της παλαιάς. ... Και όταν από τα τρισέβδοξα έρείπια οί ξένοι άντίκρουσαν κάτω μίαν πόλιν νέαν, μεγάλην και ωραίαν και όταν είδαν εμπρός των τούς επιλέκτους ενός λαού νέου, πολιτισμένου, υπερηφάνου, έχοντος να επιδείξη σοφούς εις την επιστήμην άμιλλωμένους προς αυτούς, οί φιλέλληνες ξένοι, των οποίων ή μισή καρδιά είναι πάντοτε ελληνική, οί οποιοί αγαπούν την Ελλάδα ως δευτέραν πατρίδα των, έρρίγησαν από ένθουσιασμόν, εδάκρυσαν από συγκίνησιν. ...

... Αί έορταί διαδέχονται τας έορτάς. Είς τας Αθήνας παρείσθημεν κόσμος πολύς. Μ' έκτακτον λαμπρότητα έπανηγυρίσθη ή Εικοστή πέμπτη Μαρτίου. Το Πανεπιστήμιον έδεξιώθη δια τούς ξένους σοφούς μεγαλοπρεπέστατα. Το Δημαρχείον θά τούς υποδεχθή απόψε. Αί Πρεσβείαι, αί Αρχαιολογικά Σχολαί, έδωσαν ήμερίδας και έσπερίδας. Τα Τμήματα του Συνεδρίου συνεδριάζουν όλονέν εις τας ωραιότερας αθηναϊκάς αίθουσας, εις την αίθουσαν του Πανεπιστημίου, του Παρνασσού, της Εθνικής Βιβλιοθήκης, της Ακαδημίας, της Αρχαιολογικής Εταιρίας κτλ. Α, έχουν ωραίας αίθουσας αί Αθήναι, — δείγμα και αυτό της προόδου των, του πολιτισμού των. Χθές έγινε και ή πρώτη αρχαιολογική έκδρομή εις την Έλευσίνα. Οί σοφοί είναι καταγοητευμένοι από την ελληνικήν φύσιν, την ελληνικήν φιλοξενίαν, και...

Αλλά δεν είναι δυνατόν να εξακολουθήσω. Πρέπει να υπάγω τώρα εις το Στάδιον, όπου θα δοθής ή «Αντιγόνη». Είς το προσεχές θα συνεχίσω την επιστολήν μου και θα σας περιγράψω την παράστασιν αυτήν, ή οποία προμηνύεται θαυμασία.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ένα πρωί τα πράγματα έφθασαν εις τόν νύν και άεί. ... Εκείνο το πρωί ο Λεονταράκης ήτανε άτακτος, άπρόσεκτος, άμελέτητος, άνυπάκουος, και ό,τι άλλο είναι τα κακομαθημένα παιδάκια, που πηγαίνουν στο σχολείον και δεν σέβονται τούς δασκάλους των. Τόν έβγαλε ο κύριος Μαϊμουδιάδης, να τον εξετάσση τεχνολογίαν, και ο Λεονταράκης δεν άνοιξε το στόμα του ν' άπαντήσση εις τας έρωτήσεις, που του έκαμναν. Τόν έβαλε λοιπόν κι' αυτός να καθήσση τελευταίος και από τόν Παρδαλάκη, τόν ανεψιόν του κυρίου Λεοπαρδου, του βουλευτού. Καί, πρέπει να ξεύρετε, ο Παρδαλάκης ήτανε — με τ' όνομα — ο άμελέστερος και άτακτότερος μαθητής από όλην τή τάξιν.

Φαντάζεσθε τώρα τόν θυμόν του κυρίου Μαϊμουδιάδου. Έκαταλάβαινε πως ο Λεονταράκης του τα έκαμνε έπίτηδες, κι' έβλεπε πως δεν ήμπορούσε τίποτα να του κάμη, ούτε τ' αυτιά να του τραθήξη, ούτε στα χέρια να του δώση με τηρίγα, ούτε νηστεία να τον άφήσση. Καί

τον έπιασαν τα νεύρα του — κάτι νεύρα, φρίκη — και που να ξεθυμάνη; Το έκαταλάβατε, έξεθύμανε στη ράχι της καϊμένης της Φασουλίνας. ...

Εκεί που έθαζε τόν Μητσο, το Αρκουδόπουλο, να κλινή: «Ο Ερμείας-Ερμής, γενική: του Ερμού - Ερμού», δεν ήξεύρω τί της ήλθε, της Φασουλίνας, να έρωτήσση:

— Κύριε δάσκαλε, και ο ποντικός που λέγεται άρχαία ελληνικά μύς, κάνει «μέας μύς» του «μέου-μου»; ...

Εξω φρενών ο κύ

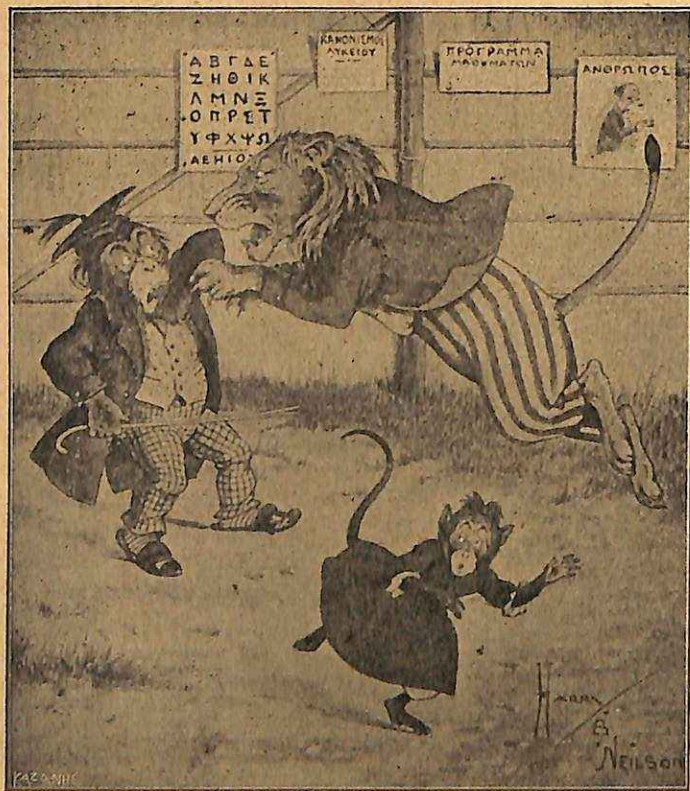

«Την άρπαξε από την φουντίτσα των μαλλιών.»

ριος Μαϊμουδιάδης. Αντί να της δώση άπάντησιν, την κυττάζει καλά-καλά, και τί να 'δω; Η Φασουλίνα δεν έφορούσε το σκουφάκι της.

— Τί κατάστασις είναι αυτή; έφώναζε με κάτι άγριοφωνάρες. Πως έτόλμησες και έπάτησες το πόδι σου εις το εκπαιδευτήριόν μου χωρίς τόν κεκρίθρα-Idr σου — το κοινώς λεγόμενον σκουφάκι; Πως, πως το έτόλμησες, άνάγωγη και πρόστυχη μαϊμουδίτσα; Τώρα να σου δείξω εγώ πως πρέπει να φέρεσαι! ...

Και την άρπαξε, την καϊμένη την Φασουλίνα, από την φουντίτσα των μαλλιών, που είχε στο κεφάλαι της, την έσήκωσε ψηλά, και την άρ-χισε στο ξύλο με την μαγκούρα του.

«Έπεσε επάνω στον άμοιρο τόν Τζίκο-Τζέκο.»

Του κάκου ή καϊμένη έφώναζε:

— Μά, δάσκαλε... Ωχ!... δάσκαλε, έχθες δεν μ' έραλώσατε, ώχ!... να μην το ξαναβάλω... Ωχ!

Του κάκου έσπάραζε, κι' έκαμνε τα δυνατά της να τον γρατζουνίσση και να τον δαγκάσση! Αί ξυλιές έπεφταν βροχρόν.

Του κάκου και ο Λεονταράκης έμουρμούριζε:

— Μπρ... μπουρρ... μπρρρρρ!... άδικα την κυτπάτε! Μη...

Αυτήν την φοράν ο κύριος Μαϊμουδιάδης ήτον αποφασισμένος να μην άκούσση κανένα, να μη φοβηθή τίποτε. Έπρόσταζε με αυστηρόν τόνον τόν Λεονταράκη να καθήσση στη θέση του και να βουθαθή, και εις την άρχήν ο Λεονταράκης (από συνήθειαν) υπήκουσε και εκάθησε.

Τότε ή Φασουλίνα είδε, ότι έχασε κάθε έλπίδα, και άρχισε τα σπαρακτικά κλάμματα:

— Αχ! μαμμά μου, μ' έσκότωσε! άααχ!

Αυτό πλέον ήτο παραπολύ δια τόν Λεονταράκη.

Έβγαλε ένα μούγγρισμα, που έσεισθηκε όλο το σχολείον, και ύστερα — χωρίς να τον μέλη για τα καλάμαρια που έκόμπιζε κάτω, χωρίς να τον μέλη για τα ωραία ρούχά του, χωρίς να τον μέλη για την πειθαρχίαν και τούς κανονισμούς, — έδωσε μια κ' επήδησε, επάνω από τα θρανία, κι' έπεσε επάνω στον άμοιρο τόν Τζίκο-Τζέκο, σάν αληθινό, άγριο, βάρβαρο και άπολίτιστο λεοντάρι! ...

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Πραγματικώς εκείνην την στιγμήν, μία συμμορία καϊμάνων, οί οποιοί όλίγον προητέρα έπαιζαν κι' επηδούσαν πλησίον εις τόν καταρράκτην, έπλησίαζεν άργα-άργα. Οί καϊμάνοι είχαν κατ' άρχας εξαφνισθή, όταν είδαν εκείνην την μεγάλην άκατον να καταποντίζεται, αλλά κατόπιν επήραν θάρρος, κι' έσχημάτισαν κύκλον άπειλητικών.

Είχαν μαντεύσση, φαίνεται, τί έδους ήτο εκείνο το περίεργον τσαμπί, που ήτο κρεμασμένον εις εκείνο το ξύλον, κι' έτρεξαν άμέσως με την έλπίδα ότι θα έκαμναν εξαίρετον γεύμα. Τα άσχημα μάτια των με τας κυανές άνταυγείας, είχαν καρφωθή με φλογεράν βουλιμίαν επάνω εις τα μέλλοντα θύματά των, και τα σαγόνια των άνοιγόκλειαν με τρομερόν κρότον, σάν να έδοκίμαζαν κι' όλας τας ανθρώπινον κρέας...

Οί ναυαγοί όμως δεν ήσαν άνθρωποι από εκείνους που τρομάζουν εύκολα. Είχαν καθήσση καθάλλικευτα επάνω εις το κέρασ του επιπόρου, και είχαν πιάσση τα τουφέκια των.

— Να σημαδεύσετε στα πλευρά ή στο στόμα, διότι διαφορετικά αί σφαίραι θα γίνουν πήτα επάνω στις φολίδας των, που είναι σκληραί σάν το σίδερο, — είπεν ο Δόν Ραφαήλ.

— Δικός μου είναι ο πρώτος, — είπεν ο Άλόνσος.

— Κ' έμένα ο δεύτερος, — επρόσθεσεν ο Βελάσκος.

— Πύρ! διέταξεν ο Δόν Ραφαήλ.

Τρεις πυροβολισμοί άντήχησαν, και τρεις καϊμάνοι, οί πρώτοι, άνε-τράπησαν πληγωμένοι, και ήρχισαν μανιωδώς να παραδέρνουν και να κυτπούν δεξιζ και αριστερά τας ουράς των. Οί άλλοι τρομαγμένοι από τούς πυροβολισμούς, οί οποιοί πρώτην ίσως φοράν είχαν άκουσθή εις εκείνα τα μέρη, όπου μόνον Ίνδοι εύρίσκοντο, έσπευσαν να βουτήξουν εις τα νερά.

Από τούς τρεις κυτπημένους, ο ένας, μετά τρομακτικήν άγωνίαν, έξεψύχησε, και το ρεύμα τόν παρέσυρε προς μίαν σύρτιν οί άλλοι δύο έφυγαν, άφίσαντες εις την επιφανείαν στίγματα από αίμα, και δεν εξαφανήσαν πλέον.

— Θά μας ξανακυρίσουν άρά γε; ήρώτησεν ο Άλόνσος. — Δεν πιστεύω, απήντησεν ο Δόν Ραφαήλ. Οί καϊμάνοι είναι μέν θηρία άνήμερα, αλλά δεν είναι πολύ γενναίοι εμπρός εις τόν άνθρωπον, και δεν τολμούν να του επιτεθούν.

— Λοιπόν πρέπει να περάσωμεν κολυμβώντας τόν ποταμόν και να εύρωμεν εις την ξηράν, εξαδέλφε. Το κατάρτι όλο και δυνατώτερα τρέμει, και φόβος είναι μη σπάσση από την όρμην του ρεύματος.

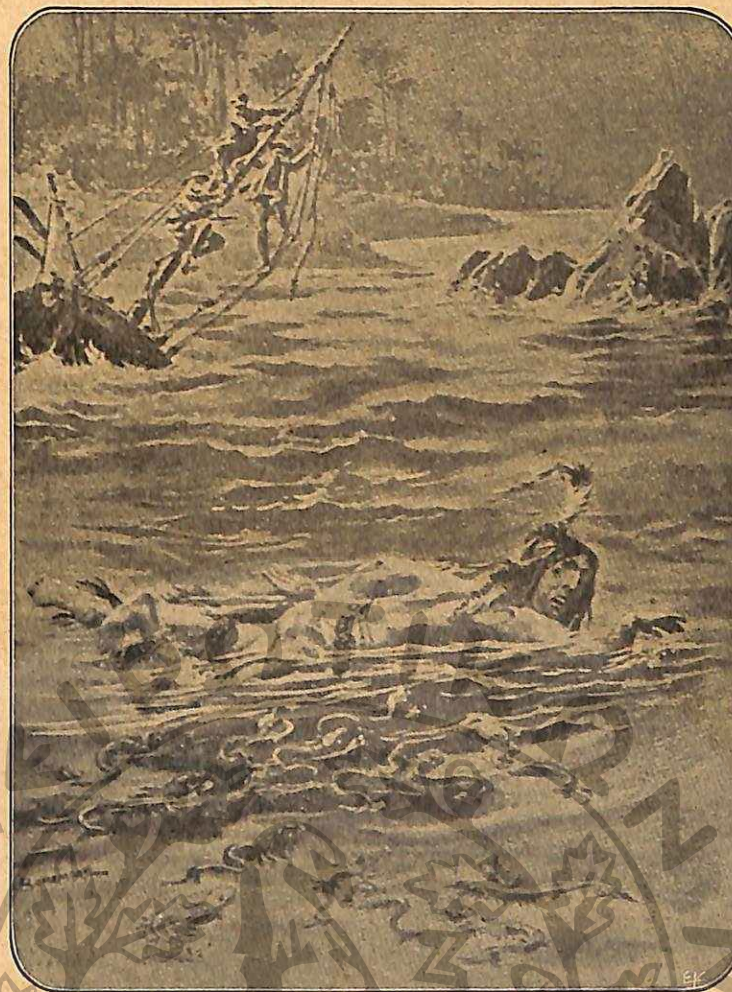
— Γιαρουργή, είπεν ο Δόν Ραφαήλ στρέφων προς τόν Ίνδον. Κάμνεις πρός τήν δοκιμήν;

— Ναι, άφέντη.

Έδωσε τόν πέλεκυν εις τόν πλευρόν του, εκρεμάσθη από τούς επιτόνους και κατέβη κυττάζων προσεκτικά τα νερά. Έσείσε την κεφαλήν δύο ή τρεις φορές, ως άνθρωπος που κάτι υποπτεύεται, και κατόπιν έπεσεν εις τόν ποταμόν.

Δεν είχαν άπομακρυνθή πολύ, όταν εξαφνα τόν είδαν να σταματά, να κυττάζη τα νερά με τρομαγμένα βλέμματα, και κατόπιν να εκβάλη μίαν δέξιαν κραυγήν.

— Γιαρουργή! — έφώναξαν με άγωνίαν ο Δόν Ραφαήλ και οί σύντροφοί του.

«Κυττάζει τα νερά με τρομαγμένα βλέμματα.» (Σελ. 141, στήλ. γ'.)

Ο Ίνδος δεν απήντησεν. Έκολυμβούσε με άπελπιστικήν όρμην προς τόν ιστόν, σάν να τον έκυνηγούσε κανέν τέρας. Επιάσθηκε από τα έξάρτια και άνεβή γοργότατα. Τότε δε μόνον οί σύντροφοί του παρετήρησαν ότι το στήθος του και αί νημάι του ήσαν αίμάφυρτοι.

— Τι έπαθες, Γιαρουργή; άνεβόησεν ο Δόν Ραφαήλ.

— Οί καϊμάνοι! — απήντησεν ο Ίνδος. — Α! τα καταραμένα ψάρια...

Τόν είχαν περικυκλώσση τα φοβερά εκείνα σαρκοβόρα ψαράκια, τα όποια εύρίσκονται κατά εκατομμύρια σχεδόν εις ό-

λους τούς ποταμούς της Νοτίου 'Αμερικής και είνε γνωστά με τὸ ὄνομα *κάρριβοι*. Ἐχουν δόντια τριγωνικά, κοπτερά σὰν ξυράφια, καὶ τόσην δύναμιν εἰς τὰς σιαγόνας των, ὥστε κόπτουν καὶ τὸ τραχύτερον δέρμα. Συνήθως μένουν κρυμμένα εἰς τὴν λάσπην, ἀλλ' ἅμα ἰδοὺν ἔστω καὶ μίαν σταγόνα αἵματος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, ἀναβαίνουν ἀμέσως. Καὶ τότε τὸ θῆμά των, εἴτε ζῶον εἴτε ἄνθρωπος, δὲν ἔχει πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, διότι τὰ ἀπειράριθμα ἐκείνα δόντια ἐμπήγνουν εἰς τὰ σαρκώδη μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εἰσδύουν εἰς αὐτό, καταβροχθίζουν ἐντόσθια, καρδίαν, πνεύμονας, ὅλα τέλος πάντων, — καὶ εἰς διάστημα ἑνὸς ἢ δύο λεπτῶν ἀφίγουν σκελετὸν τὸν ἀνθρώπου.

Τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Βελάσκος ἤνοιγε τὸ στόμα του διὰ νὰ ἐξηγήσῃ ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν Ἀλόνσον, ὅξυς συριγμὸς ἠκούσθη εἰς τὸν ἄερα, καὶ ἐν λεπτὸν βέλος ἐκαρπύθη εἰς τὸν ἱστόν, ὀλίγα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὑπὸ τὸν Ἰνδόν.

Ὁ Ἀλόνσον, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε τὸ τουφέκι του, ἀπήντησεν ἀμέσως με μίαν σφαῖραν, τὴν ὁποίαν διηύθυνε πρὸς τοὺς θάμνους μιᾶς νηίδος, πλησίον τῆς ὁχθῆς· διότι ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε τοξευθῇ τὸ βέλος.

Κραυγὴ καμμία δὲν ἠκούσθη ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἀλλ' ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ δάσους ἀντήχησαν οἱ τέσσαρες μουσικὶ τόνοι τοῦ ὀνωράτου: «*ντό... μί... σό... λ... ντό...*», ἀλλὰ με ἤχον ἀρετὰ διαφορετικὴν ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ βγάζουν αὐτὰ τὰ περίεργα πουλιά.

— Ἀνέβα, Γιαουρή! ἐφώναξεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Καὶ σύ, Ἀλόνσε, πάρε τὴν καραβίαν μου καὶ πυροβόλησε τὸν πρῶτον ποῦ θὰ φανῇ...

Ὁ Ἰνδὸς ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ τοὺς λευκοὺς.

— Κοντὰ μου εἶσαι ἀσφαλισμένος, — εἶπεν ὁ καλλιεργητής. Οἱ μυστηριώδεις αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν τολμοῦν νὰ ρίψουν ἐναντίον μας τὰ βέλη των.

— Ἀφέντη, εἶπεν ὁ Ἰνδός, ὁ δρόμος μας εἶνε κομμένος· οἱ κάρριβοι εἶνε ἄπειροι ἐδῶ, καὶ, ἂν κατεβούμε, θά μας κάμουν κομμάτια.

— Καὶ οἱ ἐχθροὶ μας ἀγρυπνοῦν!... Ἀσχημα τὰ πράγματα! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός.

— Βλέπεις, Ἀλόνσε, κανένα; ἤρωτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Ὁχι, ἐξάδελφε.

— Καὶ ὅμως τὸ βέλος ἤλθεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νηάκι, καὶ αὐτὸς ποῦ το ἐρριψε εἶνε κρυμμένος μέσα στὰ δεινράκια, καὶ θὰ φανερωθῇ ἅμα θελήσῃ νὰ περάσῃ εἰς τὴν ὁχθὴν.

— Θὰ περιμεῖνῃ πρῶτα νὰ νυκτώσῃ διὰ νὰ περάσῃ, εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Ἐνα πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνω, Ραφαήλ, εἶπεν ὁ Ἀλόνσον, ὁ ὁποῖος, καὶ ὀμιλῶν, ἐπέβλεπε τὸ νηάκι. — Διατί αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί, ἐνῶ ἔχουν τουφεκία, δὲν τα μεταχειρίζονται διὰ νὰ μας κτυπήσουν;

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε μυστήριον καὶ δι' ἐμέ, Ἀλόνσε...

— Ἐπίσης δὲν ἐννοῶ διατί ρίπτουν τὰ βέλη των ἐναντίον τοῦ Γιαουρή, κ' ἐμᾶς δὲν μας πειράζουν;

— Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητον... Ὅλοι ἐν γένει οἱ Ἰνδοὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι μισοῦν τοὺς ἀνθρώπους τῆς λευκῆς φυλῆς, καὶ δὲν διστάζουν, ὅταν πρόκηται κάποιον νὰ σκοτώσουν. Ἐχουν λοιπὸν τοὺς λόγους των ποῦ δὲν τα βάζουν μαζί μας.

— Τέλος πάντων, εἴμεθα τώρα πια σμένοι στὴν παγίδα, εἶπεν ὁ ἱατρός. Δὲν ἤξεύρω τί θὰ συμβῇ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ἢ σαρανταοκτὼ ὥρας, χωρὶς μίαν κὰν γαλέτταν νὰ βάλωμε στὸ στόμα, χωρὶς μίαν πιθαμὴν τόπον νὰ κοιμηθούμε...

— Ἀληθινὰ πολὺ σοβαρὰ εἶνε ἡ θέσις μας, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Κ' ἐσύ, τί λές, Γιαουρή;

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἀπήντησεν· ἐφαίνετο θυσιζόμενος εἰς βαθεῖας σκέψεις.

— Λέγε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐχeis κανένα τρόπον σωτηρίας;

— Ἴσως, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Κάμετε ὑπομονήν...

Κατόπιν ἐκαλοκάθισε καθαλλικευτὰ ἐπάνω εἰς τὸ κέρασ καὶ δὲν ὤριλινε πλέον, ἀλλὰ τὰ βλέμματα του ἦσαν προσηλωμένα ἐπιμόνως πρὸς τὸν καταρράκτην, ὡς νὰ ἐπερίμενεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος τὴν ἐπικουρίαν.

Ἐπέρασε μίᾳ ὥρᾳ χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ἡ θέσις τῶν ναυαγῶν. Δὲν εἶχεν ἀκουσθῇ τὸ σύνθημα πλέον· δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ κανεὶς Ἰνδὸς ἀπὸ τοὺς θάμνους τῆς νηίδος. Εἶχεν ἄρ' ἔτι κατορθώσῃ ὁ ἐχθρὸς νὰ διαβῇ ἀθέατος εἰς τὴν ἀντίπεραν ὁχθὴν, ἢ μήπως ἐπερίμενεν, ἀπὸ τὸν κρυψὸνά του, ἄλλην εὐκαιρίαν διὰ νὰ ρίψῃ καὶ δεῦτερον βέλος;

Οἱ καϊράνοι δὲν εἶχαν τολμήσῃ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐκ νέου, δὲν εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ὅμως, διότι ἤλπιζαν πάντοτε ν' ἀρπάσουν τὴν ἀνθρωπίνην λείαν των. Ἐτριγύριζαν κοντὰ εἰς τὸν καταρράκτην, ἀλλὰ ἔξω τῆς βολῆς τῶν τουφεκίων, καὶ κάθε φοράν, ποῦ οἱ ναυαγοὶ μετεκινουῦντο διὰ ν' ἀλλάξουν θέσιν, ἐπλησίαζαν με πολλὴν βίαν, υποθέτοντες ὅτι ἦτο ἐτοιμον νὰ πέσῃ τὸ κατάρτι.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κάρριβοι, ἔλκυσθέντες ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν τριῶν πληγωμένων καϊράνων, εἶχαν συναθροισθῇ κατὰ χιλιάδας πλησίον τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἄλλο θῆμα πρόχειρον, ἐξεθύμουν δαγκάνοντες καὶ τρώγοντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον με πρωτοφανῇ λύσσει.

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ πλέον, ὅταν ὁ Γιαουρῆς, ὅστις εἶχε μείνῃ ἀκίνητος ἕως τότε, ἔτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τὰ νερά τοῦ καταρράκτου, λέγων:

— Νά, ἡ σωτηρία μας!...

Ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὰς ἀφρισμένας δίννας τοῦ καταρράκτου, κατέβαιναν συγκρουόμενοι μετὰ τῶν, μερικοὶ κορμοὶ δένδρων, κ' ἐγοργόπλειαν εἰς τὸ στενόν, τὸ ὁποῖον οἱ τὰξιδιῶται μας εἶχαν ἀποπειραθῇ ν' ἀναπλεύσουν πρὶν ναυαγήσουν.

Καὶ τοὺς κορμούς τούτους ἄρα γε εἶχαν διευθύνῃ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο διὰ νὰ συντρίψουν τὸν ἱστὸν τῆς λέμβου, ἢ μήπως τὸ ρεύμα τοὺς εἶχε ξεριζώσῃ ἀπὸ καμμίαν πλημμυρισμένην φυτεῖαν; — Ὅ, τι καὶ ἂν ἦσαν, φαίνεται ὅτι εἶχε βάσιμον λόγον ὁ πολυμήχανος Γιαουρῆς διὰ νὰ τοὺς θεωρήσῃ ὡς ὄργανα τῆς σωτηρίας.

— Προσοχή! εἶπεν, ἐνῶ ἔδραττε τὸν πέλκυν του κ' ἔκοπτε, με δύο τρία κτυπήματα, δύο παρατόνους τοῦ ἱστοῦ. Ἄν μας ξεφύγῃ αὕτη ἡ εὐκαιρία, δὲν ἔχομεν πλέον ἄλλην ἐλπίδα.

— Μά, τί θέλεις νὰ κάμῃς; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Νὰ τραβήξω κοντὰ μας δύο ἢ τρία ἀπὸ αὐτὰ τὰ δένδρα.

— Καὶ τί νὰ τα κάμῃς;

— Νὰ κάμω σχεδία!

Αὐτὸ ἦτο ὥσπερ ἀποκάλυψις διὰ τὸν καλλιεργητήν.

— Εἰς, Γιαουρή! ἀνέκραξε. Ἐρχομαι νὰ σε βοηθήσω.

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλᾶρη.]

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

(Ἐκ τῶν τοῦ "Ἀνδρersen")

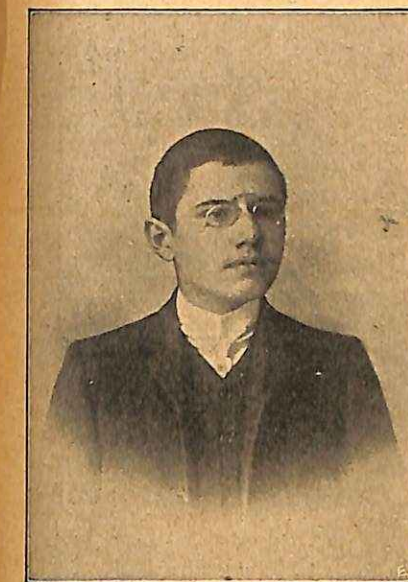
Ἐκεῖ ποῦ ὁ δρόμος κάνει μιά καμπή, Στέκει ὡμορφα ἕνα μικρὸ σπιτάκι. Στραβὸν ὀλίγον οἱ τοῖχοι κ' ἡ σκεπή, Καὶ μικροσκοπικὸ παραθύρι. Γέρνει ἀπ' τὰ χρόνια ἡ πόρτα ἢ χαμηλὴ, Χαρούμενο γαυγίζει τὸ σκυλί. Πουλάκια τραγουδοῦνε χαρωπά, Ὁ ἥλιος χαμηλά, — καὶ τὰ λοιπά.

Στὸν κόκκινον τὸν ἥλιον τοῦ βραδιοῦ, Στὸ παραθύρι ἢ μάννα καθισμένη. Τὸ στήθος δίνει τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, Κ' ἔχει ἀπ' τὸν ἥλιον ὄψι φλογισμένη. Τ' ἀγόρι δροσερὸ καὶ παχουλὸ, Σάν μῆλο μαγουλάκι στοργυλὸ. Χαϊδευτικά ἢ μαμὰ τοῦ τοῦ χτυπᾷ, Τὰ πόδια τὰ μικρά, — καὶ τὰ λοιπά.

Ἡ γάτα καμπουριάζει τὸ κορμί, Μὰ ξάφνου μίᾳ μυῖτᾳ τὴν περάζει. Τὴν διώχνει με τὸ πόδι τῆς μ' ὄρμη, Σάν αὐλικὸς καὶ πάλι καμπουριάζει. Ἡ μάννα τὸ παιδάκι τῆς φιλεῖ, Ποῦ τὰ ματάκια τοῦ ἵσουχα σφαλεῖ, Καὶ στ' ὄνειρό του βλέπει χαρωπά Ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ — καὶ τὰ λοιπά (1905). Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΡΑΦΑΝ ΑΛ. ΡΑΦΑΝ

Βραβευθείς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

"Ἑλλήν Ἀθλητῆς"

Εἰς τὸν 85ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
(18ῃ ἰαπλάσειν τοῦ 1904, σελ. 411.)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 91^{ος}

Ἀποσε Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, 88 ὥσον
θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς
"Διαπλάσεως" τῶν μηνῶν Ἀπρι-
λίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ
Ἰουλίου 1905.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 91ος Διαγωνισμός, πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, πρέπει νὰ γράψουν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων. (Τιμὰται 1 φρ.)

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εὐρίσκονται ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον Γ' (ἴδε φυλλάδιον 1-2, σελίς 11.)

Βραβεῖα θάπονυμῶν τὰ ὀρισμένα εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὐρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρόκειται περὶ κάποιας χρονολογίας. — Ἐγώ, λέγει ὁ Τάκης, τὴν ἔξευρα, ἀλλὰ ἢ ἐλθσύνθησα. — Ἐγώ πάλι, λέγει ἡ Μαρίκα, τὴν θυμοῦμαι, ἀλλὰ δὲν τὴν ξεύρω.

* Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαιτίχας τῆς Χίου

Ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἀκούσας ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του εἶχε μίαν κούκλαν με ἀληθινὰ μαλλιά, ἀνέκραξεν: — Ὅσπερ θὰ μεγαλόνουν, ἀφοῦ εἶνε ἀληθινὰ!

* Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀμείου

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ μικρὰ βασιλόπουλα τῆς Ἰταλίας, ἢ Γιολάνδη, ἢ Μαφάλλη καὶ ὁ Οὐμβέρτος, ἀνατρέφονται σπαρτιατικῶς. Ἡ μητέρα των, ἡ βασίλισσα Ἑλένη, μαυροβουλώτισσα, σκληραγωγική, ἐννοεῖ νὰ κάμῃ τὰ παιδία τῆς ὅπως εἶνε καὶ αὕτη.

Τὸν μικρὸν διάδοχον Οὐμβέρτον, πρίγκιπα τοῦ Πεδεμοντιῦ, παιδάκι τῆς ἀγαλῆς ἀκόμη, δὲν τον ἐμπιστεύεται εἰς τὴν παρμάναν του, — ὅπως αἱ μεγάλα κυρία τῆς Ρώμης καὶ τῶν Ἀθηνῶν, — ἀλλὰ τὸν περιποιεῖται μόνη της. Κρατοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγάλας της, περιφέρεται εἰς τὸν ἀνκτορικὸν κήπον, ἐνῶ αἱ δύο μικραὶ πριγκίπισσαι τρέχουν ἀνυπόδηται καὶ χωρὶς καπέλλα, ἐκτεθειμέναι ἀφῶς, εἰς τὸ ψῦχος. Ἡ ζωὴ των περὶ ὥςπερ τοπλεῖστον εἰς τὸ ὑπαίθριον με παιγνίδια. Τὸ πρῶτ' ὅλα τὰ παιδία κάμουν κρῶν λουτρόν, καὶ ὁ μικρὸς Οὐμβέρτος ἐπίσης. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δίαιτα αὕτη ἔχει θαυματουργήσῃ, καὶ τὰ μικρὰ βασιλόπουλα τῆς Ἰταλίας εἶνε τὰ ὑγιέστερα καὶ τὰ ζωηρότερα παιδάκια τοῦ τόπου των!

Δὲν εἰξεύρω ἂν πολλὰ ἀναγνώστρια τῆς "Διαπλάσεως" στολίζουν τὰ καπέλλα των με πετρά. Νομίζω ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν των προτιμῶνται τὰ τεχνιτὰ ἄνθη, τὰ κεράσια, κτλ. Ἐν τούτοις ὅσαι μεταχειρίζονται πετρά, ἄς μάθουν ὅτι χάριν αὐτοῦ τοῦ ματαίου στολισμοῦ, εἰς ὅλον τὸν κόσμον φονεύονται κάθε χρόνον τρία ἑκατομμύρια πουλιά!

Ὁμολογουμένως ἡ σκληρότης ὑπερβαίνει κάθε ὅριον, καὶ αἱ ευερίστητοι ποῦ θὰ το ἀκούσουν θὰ φριχθῶν τόσον, ὥστε τοῦ λοιποῦ θὰ προτιμῶνται ἀποκλειστικῶς τοὺς στολισμούς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν στολίζουν τόσον αἷμα ἀθῶν!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η 18^η ΚΥΡΙΑΚΗ

πολὺ πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φύλλον, τὸ ὁποῖον τότε θὰ εἶνε διπλοῦν. Ὅσπερ ἂν ἀρήσῃ, νὰ μὴν ἀνησυχῆσθε. Οἱ δὲ ἰπράκτορες ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τὸ διπλοῦν φύλλον πρέπει νὰ εἰσπράξουν ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των λεπτὰ 30.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἕνεκα ἀπρόοπτου ἐμποδίου, δὲν ἐδημοσιεύθη συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος "Τὰ γύριστα κεφάλια". Σήμερον λοιπὸν ἔχουν ὑποχρεωμένη νὰ δημοσιεύσω κατὰ περισσώτερον. Ἐπειτα εἶχα καὶ τὸ ἄρθρον περὶ τοῦ "Ἀνδρersen", καὶ τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀναβληθῇ. Δι' αὐτὰ, ὁ χώρος τῆς ἀλληλογραφίας περιορίσθη, καὶ με λύπην μου δὲν θάπαντήσω εἰς τὰς ὥρας ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος.

Θὰ ἦτο ὅμως μεγάλη παράκλησις, ἂν δὲν ἔγραφα ὀλίγα λόγια διὰ νὰ εὐχαριστήσω ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν καταλόγους, κ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συνεπλήρωσαν τοὺς σταλέντας ἤδη, προσθέντες καὶ ἄλλα δυνάμει αὐτογενειῶν. Ἐως σήμερον πρέπει νὰ ἔχω μαζεύσει 1000 τουλάχιστον διευθύνσεις, πρὸς τὰς ὁποίας ἤρξατο νὰ στέλλω δειγμάτια. Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς φίλους μου διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν των. Περιμένω καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἐξαιρετικῶς ὥραιας ἐπιστολὰς αὐτὴν τὴν

ἐβδομάδα μοῦ ἔστειλαν οἱ ἐξῆς: Οὖγος τοῦ Μονσοπράου (τρὶς ἐπιστολὰς, [4E]), Μεταγχολικὸς Ἐρημίτης [3E], Κυματίζουσα Σημαία [EE], Ἀντώνιος Μ. Τ. (δύο ἐπιστολὰς, [4E]) ἀλλὰ τῶ εἶπα ὅτι τὸ ψευδώνυμον Καταρράκτης τοῦ Νιαγάρ, ποῦ σημειοῖται, ἀνήκει εἰς ἄλλον· Μουρλοπανιέρα [EEE], Παιδικὴ Χαρὰ [4E], Ζέφυρος τοῦ Βοσπόρου [EE], Μυστηριώδης Φύσις [EEEE] ἡ ὁποία, ἂν καὶ madame τώρα πλέον, δὲν με λησμονεῖ! Δοῦξ τῆς Καρύστου [EE], Ὁρὸν Ἀμάραντον [EE], Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [EE], Ἀσιδεὺς [EE], Μαγεμένη Ἀκροθαλασσία [EE], Δροσόλουτος Νύξ [EE] ἡ ἑμμετρος ἐπιστολὴ τῆς ὥραιας ἀλλὰ πολὺ ἐνωρίς μοῦ ἔστειλε Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν· ἄς μοῦ τὰς ἔναστέλλῃ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμός· Ἀρχιζήττον [EEEE] εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ἐσπλάσθαι· Θαλάσσιος Ἀἷρ [EE], Ἀἴλιος Ἀριστείδης [4E], Δευκὸν Ἰόν [EEE], Μαιτίχα τῆς Χίου [EEE], Ἀκακία [4E], Σανθὴ Ἰοίθη [EEE], Βασιλεὺς τῶν Ρόδων [EE], Σθενελαῖδας [EEEE], Δικέφαλος Ἀετὸς (τρὶς ἐπιστολὰς [4E]), Χειμῶνανθον [EE], Ἀνθοῖσα Νεότης [EEE], Ὑπερ Πατριδὸς [EE] καὶ Κόρη τοῦ Ἀθέρους [6E] τῆς ὁποίας ἡ ἐντελὴς ἀνοικτικὴ καὶ ἀνθοστόλιστος ἐπιστολὴ με κατεμάγευσεν.

Πρῶτος-πρῶτος μοῦ ἔστειλε διήγημα διὰ τὸν 90ὸν Διαγωνισμὸν ὁ Δοῦξ τῶν Σπεισῶν, ἔπειτα ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρόδων καὶ ἔπειτα... συνένχεια ἀτελείωτη.

Πολλοὶ φίλοι μου μοῦ γράφουν καὶ διαμαρτύρονται διὰ καίαν ἀνοησίαν, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν κάπου ἐναντίον μου. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ παντήσωμεν. Πρέπει νὰ εἴμεθα, καθὼς λέγει καὶ ὁ Σολωμός:

Σὰν τὸ βράχο ποῦ ἀφίρει
Κάθε ἀκαθάροτο νερό,
Εἰς τὰ πόδια τοῦ νὰ χύνη
Εὐκολόσθουτον ἄφρο...

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς τοὺς νέους μου φίλους: Κόρη τοῦ Διὸς (Α. Α. Μ. ἀφοῦ εἶσαι κρητικὸ-πούλα, αὐτὸ σου ταιριάζει λαμπρά·) Ἡλεκρικὸν Κώδωνα (αὐτὸ ἐξέλεξα, καὶ ἄνευ ἀρχικῶν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου) Πτερωτὴν Βαρκοῦλαν (αὐτὸ, ἐπίσης ἄνευ ἀρχικῶν) Κλέος τῆς Πατριδὸς (Ν. Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὀραιότερον· ὁ κ. Π. σοῦ ἔστειλε συστημένην ἐπιστολήν) Θεοτάλον Καλλιτέχνην (Α. Π. Π. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλευθερον·) Πτολεμαῖδα (Α. Α. Φ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς·) Ἀνδρόκων (Α. Α. Φ. ἐπίσης) Ἀλμυρὸν τοῦ Ἡλίου (Η. Η.) καὶ Ἰριδα (καὶ αὐτὸ ἄνευ ἀρχικῶν).

Ἡ φίλη μου Καίτη Τσαζιροπούλου παρακαλεῖται νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι κανὲν ἐξ ὅσων προτείνεσθαι δὲν εἶνε ἐλευθερον.

Ἀλλὰ καὶ ψευδώνυμον: Ἀνθος τῆς Ἀγνότητος (Ρ. Σ. Α. αὐτὸ βεβαίως θὰ προτιμᾷς) Τρομοσβόλον Ἀγροῖδος (Α. Χ. Γ. εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐκτελέσθαι· ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου ἐνεκρίθη) καὶ Σημαία τοῦ Φωτός (★ ★ ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἔχη τὴν τύχην τοῦ πρώτου.)

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαφῶν. ὁ Μεταγχολικὸς Ἐρημίτης μετὰ τὸ Περίον τῆς Μπαλκάνιας, Θεοταλολογίαν, Ἀκακίαν, Ἀδραν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Μαιτίχαν τῆς Χίου — τὸ Ὑπερ Πατριδὸς μετὰ τὴν Ρομαντικὴν Ἀκτὴν, Ἐρωτὴν Ἐσπεραν, Κοιμηθῆτριαν τοῦ Μῆξ, Κυρίαν μετὰ τὰς Καμυλίας καὶ Ἐρωτὴν Νεφέλην — ὁ Βρυχώμενος Ἄδων μετὰ τὸν Ἐνδοξὸν Σιγαυιῶτην καὶ Ζαπτιδα — ὁ Τρομοσβόλον Ἀγροῖδος μετὰ τὸ Φίλημα Σίας, Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ, Ἀδραν τῆς Ραφάνης, Ρεμβασιμὸν καὶ Περίον τῆς

Μπάκρανας—ή Ἐλπίς τοῦ Μέλλοντος μετὰ τὴν Φλογερίαν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Μελαγχολικὸν Ἐρμητίην, Μυροβόλον Χαραυγὴν καὶ Φίλημα τοῦ Κόματος—ή Παιδικὴ Χαρὰ μετὰ τὸν Ἀγγεῖον τῆς Ἐλπίδος, Ὁρὸν Ἀμάραντον, Ἀσμα τοῦ Ὁρφέως, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ὑπὲρ Πατρίδος—ή Χαρὰ τῶν Γονέων μετὰ τὸν Γόρδιον, Ὑπὲρ Πατρίδος, Ἐρυνθὸν Προσωπεῖον, Μαρίαν Ἀντουανέτταν, Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως καὶ Ρομαντικὴν Ἀκτὴν—ὁ Δοῦξ τῆς Καρύστου μετὰ τὴν Κυριατίζουσαν Θάλασσαν, Ἰππότην τοῦ Βυζαντίου, Ἀσμα τοῦ Ὁρφέως, Ἀνδοῦσαν Νεότητα καὶ Ἀγγεῖον τῆς Ἐλπίδος—ή Μαγευμένη Ἀκροθαλασσὴ μετὰ τὸν Ὀνειρόν τοῦ Κῆμα, Ἐρυνθὸν Προσωπεῖον, Δαλαργίαν, Δοῦκα τῆς Καρύστου καὶ Βουλγαροκτόνον—ὁ Πύργος τοῦ Ἀγγέλου μετὰ τὸν Ἀρχιζάνιον τοῦ Παρθενωγείου, Ἀνδοῦσαν Νεότητα, Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Εὐάνδρον Ἠπειρόν—ή Αὔρα τῆς Ἀνοίξεως μετὰ τὸν Ναυαρχὸν Κατούραν, Ναυαρχὸν Τόγο καὶ Ἀεροναυτοπούλαν—ὁ Ἀριστοκράτης τοῦ Πνεύματος μετὰ τὸν Λικηγόρον τῆς Νεολαίας, Τρελὴν Ψυχὴν, Κολυμβητρίαν τοῦ Μῆξε, Ἀνδοῦσαν Νεότητα καὶ Ὁρὸν Ἀμάραντον—ή Νηρηὶς τοῦ Πηνειοῦ μετὰ τὴν Νηρηίδα τῶν Ἀγορίων, Ἀσμα Νηρηίδος, Αὔραν τῆς Ραψώτης, Ἀετὸν τῆς Ἐρμῆος καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσενειάδα—ή Νεφελοδὴς Ψυχὴ μετὰ τὸ Φίλημα Σκιάς, Κίτρινην Μάσκαν, Εὐμοιτιάδα, Ροδότην καὶ Ἡρώδα τοῦ Λεβιδίου—ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίτης μετὰ τὸν Ἐρμῆν Πουλί, Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι, Νοσταλγοῦσαν Λεοβίαν, Μελαγχολικὸν Ἐρμητίην καὶ Νυκτοσύλακα—ή Σανθὴ Φοιβὴ μετὰ τὸν Ἐρμῆν Πουλί, Διακριθεῖσαν Ἀρσενειάδα καὶ Ἀνθος τῆς Ἐλπίδος—ὁ Σθιναλῆδας μετὰ τὴν Κίτρινην Μάσκαν, Μέγαν Κωνσταντίνον, Φοῦ-Διάβολον, Κῆμα τῆς Μεσογείου καὶ Δαλαργίαν ὁ Χειμωνιάτικος Ἥλιος μετὰ τὸν Κόκκινον Κίον, Κῆμα τῆς Μεσογείου, Ἀνδοῦσαν Νεότητα καὶ Ἐρμῆν Ἐσπεραν—τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὸν Πιθηκάνθρωπον, Βασιλέα τῶν Ρόδων, Γλωσσοκοπάνα, Ἀρκιόν τοῦ Βορρᾶ καὶ Μῆ μετὰ Ἀρμόνειαν—ὁ Ἰδαίος Δάκτυλος μετὰ τὸν Ἀττικὸν Ἥλιον, Κοῖσαν Κοραΐδα καὶ Τσίτρον—ή Λευκὴ Νύξ μετὰ τὴν Σιωπηλὴν Νύκτα, Χλόην Αὔραν τῆς Νυκτός—ὁ Ἀρῆς μετὰ τὸν Νεαρόν Ἠλεκτρολόγον καὶ Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδιν—τὸ Νηπεινὸς μετὰ τὴν Αὔραν τοῦ Πηλίου, Ζαπτιδά, Ὁνειρόν Θερινῆς Νυκτός, Δουλοῦδιν τῆς Καρδίας καὶ Ναυσικάν.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφεῖου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκάλεπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῇ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμούν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου.—ὅχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Μαρίαν Ἀντουανέτταν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον διὰ τὴν νέαν μας φίλην) Βουχόμενον Λέοντα (ψευδώνυμον διὰ τὸν ἀδελφόν σου ἐνεκρίθη) Κυρίαν Τρίγαν-Τράγκα (εἶδες διὰ τὴν Κυριακὴν ἐτοιμάζεται) ὥστε ἐντός ὀλίγου θὰ μάθῃς τὴν τύχην τῆς ἀπατηλῆσός σου) Ἀστρον Ἀράτην (βεβαίως· αὕτη ἡ ἀμύλλα τῶν Σχολείων εἶνε πολὺ εὐγενής) Κοῖσι Δ. Γ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλὰ γράμματα) Θυροῶρον τοῦ Παραδείσου ([ΕΕ] ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητρία καὶ... κάμε τὴν!) Μαρουσίαν ([Ε] λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν, ἀμήν!) Γ. Κ. Γ. (ἔχει καλῶς) Ἡρακλὰ τοῦ Πόντου ([Ε] τώρα ἔγινες καλὰ; ποῦ εὐρίσκειται αὐτὸς ὁ παλαιὸς μου φίλος καὶ

εἰς τί καταγίνεται; ἂν τὸν βλέπῃς, εἰπέ τῷ γὰρ μας δεῖξῃ ὅτι δὲν μὲ ἔλησθη ὁ χρόνος) Σθενελαΐδαν, Ἑλληνοπαῖδα (τὰ ποιηματάκια μου ἤρεσαν πολὺ) Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ τετράδια ἔστειλα) Χαρὰν τῶν Γονέων ([ΕΕ] ὁ κ. Π. σὺ ἀπῆλθης ἐν ἰδιαιτέρῳ) Ἐρυνθὸν Νικην ([Ε], ἔχεις ἀκόμη κай-ρὸν νὰ ἐνεργήσῃς, καὶ ἐλπίζω ὅτι κατὰ τὴν κατὰ τὴν Βασίλειον Α. (ἔστειλα, εὐχαριστῶ) Χαροῦμενην Καρδοῦλαν (ὄχι ἀκόμη) Δ. Ε. Ψύραν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραλαν ἐπιστολήν· ἀλλὰ ποιήματα συνδρομητῶν μου κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω· τὸ λέγει καὶ ὁ Ὁδηγός) Ὑψηλάντην (τώρα δημοσιεύθησαν πλέον, δὲν γίνονται) Πύργον τοῦ Ἀγγέλου, Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως (πολὺ περίεργα μοῦ φαίνονται ὅσα γράφεις περὶ τοῦ Ταχυδρομείου· ἐν τοῖς τοῖς μέχρι σήμερον δὲν ἔλαβα τίποτε) Ἀριστοκράτην τοῦ Πνεύματος, Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γράμματα) Νεφελοδὴ Ψυχὴν (ὄχι· ὁ Σολωμός εἶνε ὁ πρῶτος, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους) Δοῦκα τοῦ Ποντικοχωρίου (οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες θὰ γίνουν τὸ Πάσχα τοῦ 1906) Ζαχαρίαν Καβιδουλίτην, Θερινὸν Ὁρανόν (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ἐριφύλην Ζ. (εἰς τὸ Κάτρον εἶπες; ὄχι, δὲν εἶνε) Ἐαρινὴν Ἐσπερίαν ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γράμματα καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ναυσικάν (ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου, ὁ ὅποιος εὐχαριστήθη πολὺ) Χρυσὸν Αἶδον (ποῦ τὸ σταβὶ τοῦ δὲν στέκεται στιγμὴ!) Προμηθεῖα Δεσμώτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Μαρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φελλοῦς, ὡς ἑκάστοις περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμὰν φ. 1.

ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ.

[Κατὰ τὰν ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἀρχίζει ὁ νέος 91ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

207. Λεξιγραφίος.

Ἐπίθετον μάλιστα τοῦ
Καὶ γένους θηλυκοῦ.
Μὲ πόλιν Παλαιστίνειον
Ἐνδύεται, — κ' ἰδοὺ
Μία Μούσα φανερόνεται
Γνωστὴ σας πρὸ πολλοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λόγου τοῦ Κάμπου.

208. Συλλαβογράφιος.

Ἀγγλος πολιτικὸς τὸ πρῶτόν μου,
Ἀρβρον οὐδέτερον τὸ δευτέρον μου,
Νῆσος εἰς τὸ Αἰγαῖον τὸ τρίτον μου,
Κ' ἐν τῶν ἀρχαίων σοφῶν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νηπεινίου.

209. Ἀναγραμματισμὸς.

Χωρὶς πέτρας, τοῦβλα, λάσπη,
Ἐνα σπῆτι θά σου κτίσω,
Ἀν τὰ γράμματα Τιτάνος
Μοναχὰ μετακινήσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητοῦ.

210. Πυραμοειδής.

+ Οἱ σταυροὶ ἀπὸ ἀσιατικὸν Κράτος
★ + ★ = Ἐπίθετον.
★ + ★ = Πρόθεσις.
★ + ★ + ★ = Δημητριακόν.
★ + ★ + ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
★ + ★ + ★ + ★ = Βιβλίον.
★ + ★ + ★ + ★ + ★ = Πηλόνιον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεσσαλονικέως.

211-213. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεσκαμμένα ὀνόματα ζώων.

1. — Ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀραλία ἦσαν οἱ πρῶτοι Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος.
2. — Πατρίς, ὄνομα γένου καὶ προσφίλης.
3. — Διατὶ ἀργεῖς; ἀνυπομονῶ, ἐλθέ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦ Πασαῖ.

214. Ἐπιγραφὴ.

ΨΑΡΕΥΕΑ
ΔΕΥΤΙΤΑ
ΜΨΜΕΑΗΕ
ΩΣΗΤΣΑΘ
ΛΟΔΟΤΑΗ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἱεροπόλεως Ἐλπίδος.

215. Ἀκροστιχὴς ἐκ συνωνύμων.

Τ' ἀρχικὰ τῶν συνωνύμων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γινώσκον:

Τίποτε, καρδία, λαμπάς, ἀφίξις, ἀσθένεια, πῆδημα, θάγγος, δειλός, δικαιοσύνη.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βούχωνος.

216. Φωνηεντόλιπον.

μ-μ-ππ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νυκτοσύλακος.

217. Γρῆφος.

Ἰα λῖθοι Δ ὥστ' ὅλα δεῖ ἴστων αἶρω
πλέει

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 5 φύλλου

42. Νικηφόρος (Νίκη, φόρος.) — 43. Βλέπετε ἐνα κάπello, πεσμένο κάτω. Ἐκεῖ πλησίον εἶνε καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἐπιβάτου, ὁποῖος ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ βαγόνι. Τὸ σῶμα τοῦ σχηματίζεται ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ἐὰν δὲ στρέψωμεν τὴν Μ. Βίβλον οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις, βλέπομεν τὸν ἄνθρωπον καθιστόν. — 44. Ἰωλ-ἡλίω. — 45.

Τὸ θαυμαστικόν.

46. ΙΚΤΙΝΟΣ 47. Φῶσις-σῶς = φῶ + ΚΑΜΗΝΟΣ (Σιδῶν-Δῶν) = σῶ + ΙΣΠΑΝΙΑ (ἄνθος-ὄσος) = ἄν + ΑΙΣΩΠΟΣ (ῥοσσά-σῶς) = ῥο + ΠΗΝΕΙΟΣ ΦΑΣΙΑΝΟΣ. 48-52. ΣΙΚΕΛΙΑ Διὰ τοῦ Α : Ἀδάμ. ΑΙΝΕΙΑΣ ἄμαξα, θάλασσα, Ἀκράτα, ἄγαλμα. — 53. ΑΡΜΕΝΙΑ - ΚΑΣΣΙΟ. ΠΗ (ΑΡ-ΚΑΣ, ΜΕ-ΣΙτης, ΝΙ-Ο-θη, Α-ΠΗ. λιώτης.) — 54. Τοῖς φρονίμοις ὀλίγα. — 55. Οἱ γριφοὶ εἰσὶν ἀσκήσεις (ὕψ' ὕψ' ἡ εἰς ἡν-ἀσκ' εἰς ὕς.)

56. Διόνυσος (δύο, νῆσος.) — 57. Μισισιππῆς (μῖ, σῖ, σῖ, πῆς.) — 58. Γάνος-γάμος.

59. Α 60. Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. — 61. ΕΓΚΕ-

Ρ Τ

Α Ν

ΜΕ ΑΗ

Δ σ υ ε Ε

Δ ω ε Ο

ΟΚΕΑΝΟΣ

ΑΛΔΟΣ (Γάλλος, κλάδος, λῆς, ἄλς, δῶς, ὀλῆας, σέλας.)

— 62. Ἀγάπα τὴν ἀλήθειαν (ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Α

τῆς δευτέρας γραμμῆς, ματαιορροειδῶς.) — 63. ΑΘΗΝΑΙ-ΒΡΑΤΙΑ (Ἀθῆναι, Βράτα, ὀφθαλμοί, Νεῖλος, Αἰὶός, Ἰνδός.) — 64. Τέρας ἐστὶν εἴτις ἡτύχηκε διὰ βίου. — 65. Ἐλκρινὴς τοῖς φίλοις ἔσο (ἡλὸς-κρίν' εἰς τ' εἰς φῖ λ' εἰς ε σῶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λίστα κατὰ 10, διὰ τὴν τοῖς συνδρομηταῖς μας κατὰ 5 μῶνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λίτρες, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λίτρες.]

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. — Christo Boiou, pour Mlle Marie; rue d s Pailles, Alexandrie (Egypte) (E-36)

Α νταλλάσσω γραμματόσημα παντὸς Κράτους. — Ἀντὶς Ἐλῖα Φέρμπου, ὁδὸς Πατησίων, 30-Α, Ἀθήναι. (E-37)

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια καλλιτεχνικὰ, προσωπογραφίας καὶ τοποθεσίας. — Jacob vidès et Fils (pour Alexandre) Alexandrie, Egypte. (E-38)